

Jørgen Molin

**En kort gennemgang
af de bibelske principper
for fremsættelse
og modtagelse
af**

PROFETI

LYCHNOS

Copyright © forlaget LYCHNOS 1989

Sats og tryk: LYCHNOS

Ekspedition på tlf. 97 56 05 11

ISBN nr. 87 88897 23 0

INDHOLDSFORTEGNELSE

Indledning	5
1. Profetiens væsen	7
2. Profetiens stilling og funktion.....	9
3. Profetiens formål og udfoldelse	13
Menighedsprofeti til formaning, vejledning og opmuntring	
Den fremadskuende profeti	
Den personlige profeti	
4. Profetien skal prøves	19
Hvordan bedømmer vi en profeti?	
Menighedsprofetien - hvordan reagerer vi på den?	
Den personlige profeti	
Forvirring	27
Spørgsmål til eftertanke	29

Spørgsmål til eftertanke

Under arbejdet med at skrive dette hæfte er der kommet en række overvejelser ang. den praksis, der finder sted i mange karismatiske sammenhænge med hensyn til nådegaverne og forbøn for nådegavetildeling til den enkelte. Jeg vil gerne dele disse overvejelser i håb om, at de må give anledning til eftertanke og bøn, således at der må fremkomme en bibelsk rigtigere praksis på dette område. Af hensyn til det skrevnes omfang vil jeg holde mig til hæftets tema og beskæftige mig med den profetiske gave, selvom problemstillingen er den samme ved forbøn for de øvrige nåde-gaver.

I 1. Tim. 5, 22 læser vi *“Lad ingen håndspålæggelse ske overilet, og gør dig ikke selv medansvarlig for andres synder; bevar dig selv ren.”*

Ud fra den sammenhæng verset står i, er det tjeneste i menigheden, der er tale om. Ansvar for de personer, der blev indsat under håndspålæggelse, påhvilede den/de, som bad for vedkommende. Det var og er derfor nødvendigt at have kendskab til de mennesker, der bliver indsat, samtidig med at Helligåndens vejledning er en væsentlig del af bedømmelsesgrundlaget. Ap.G. 13, 2-3: *“Og medens de nu holdt gudstjeneste og fastede, sagde Helligånden: “Udtag mig Barnabas og Saulus til den gerning, jeg har kaldet dem til.” Så fastede de og bad og lagde hænderne på dem og lod dem drage af sted.”*

I 1. Tim. 4, 14 skrive Paulus: *“Forsøm ikke at bruge den*

Indledning

En beleven og udadvendt dame bad ved et møde om at måtte blive bedt for. Hun ønskede at modtage profetiens gave. Mennesker, som næsten ikke kendte hende, lagde hænderne på hende og bad om, at hun måtte modtage denne gave, og damen begyndte fra den stund at profetere til højre og venstre. Hun udtalte sig sågar i nogle breve om, at 'hun jo nu var blevet en profet', og alle måtte respektere hende for det. I en mindre bedegruppe tyranniserede hun de andre med sine "Så siger Herren", og der var lettere kaos ind imellem.

Skulle man ikke have lagt hænderne på hende og bedt om denne nådegave, når man ikke kendte hende nævneværdigt?

Fik hun gaven overhovedet, eller var det hendes egen fantasi og storhedsvanvid, der udtalte ordene, hun kom med?

Fik hun mon slet ingen undervisning i det, hun skulle modtage - og brugen deraf?

Endnu et eksempel: I en menighed kom der en meget kort profeti, som åbenbart var til en bestemt dame, der straks efter profetiens fremførelse sank sammen på gulvet, hvor hun hulkede helt ubehersket. Det var helt tydeligt, at noget

i hende var blevet stærkt berørt af profetiens ord, og flere kom til for at hjælpe hende, men pludselig krummedes hendes ryg, og hun begyndte at skribe ud gennem en vidt åben mund. Nu var det helt klart, at hun var besat af en åndsmagt, som ikke ville forlade hende uden protest, og hun blev båret udenfor salen og ind i et mindre lokale, hvor der blev taget hånd om hende og situationen af kompetente mennesker. Hun blev udfriet, og alt gik efter Guds ords principper.

Det væsentligste i denne lille hændelse var, at et menneske i menigheden rejste sig, så snart damen blev bragt ud. Det er en mand, som tit får et profetisk ord, og denne dag kom han med et åbenlyst kødeligt budskab med rystende, nervøs stemme. Han var selv rystet over det, han havde overværet, fordi han aldrig havde set det før, men hvis han ville give sig tid til at tænke sig om, ville han vide, at han mange gange havde læst om lignende beretninger i Bibelen, og alt foregik i ro og sømmelighed, men hans egen angst skulle desværre 'ud gennem sidebenene' i profetisk form. På denne måde blev en 'profeti' født af en mands angst.

Hvad skete egentlig?

Skulle man gribe ind efter denne profeti fra ledelsens side - for at ikke hele menigheden skulle smittes af mandens angst?

Var det mon det rette tidspunkt at give menigheden en lille undervisning?

Spørgsmålene efter disse to eksempler kan evt. bruges i en debat, og i dette hæfte vil nogle af disse spørgsmål blive besvaret samtidig med, at emnet PROFETI vil blive set på fra mange forskellige vinkler.

1

Profetiens væsen

Profetien er det inspirerede Guds ord indgivet i mennesker, der har den gave/tjeneste at kunne høre/modtage indtryk eller se billeder, som Gud giver for at meddele sig til sit folk. Dette kan være på enkeltområder, men det kan også have en meget stor rækkevidde.

Ordet 'profeti' og betegnelsen 'profet' er anvendt i Bibelen om enhver person, der kom med et udsagn, der hidrørte fra guder. Hvad enten det var orakler, spåmænd eller Guds profeter, så bruger den danske oversættelse det samme ord, nemlig ordet **profet**.

I den hedenske afgudsverden taler man om profeten, der var en 'oversætter' af de uarticulerede lyde, der kom fra spiritistiske medier ved de forskellige templer og orakler. Nogle steder kaldtes profeten for seeren, sandsigeren, der fik budskabet i sin ånd i klart sprog eller 'læste' det i forskellige dyreofre, i folks håndfladelinier eller andet. Noget af det er jo også velkendt i dag.

Guds profet står for én, som råber noget ud, som en forkynder, som en budbringer for Herren. I Gl. Testamente møder vi betegnelsen 'udråberen profeten' allerede om Abraham i 1. Mos. 20, 7, og videre op igennem historien hører vi om en lang række af profeter, - og vi har ud fra skriften lov til at slutte, at denne række ikke er færdig endnu.

Profetien er først og fremmest Guds ord ind i en aktuel situation: til formaning, opbyggelse og opmuntring, først og sidst for at få os til at søge nærmere til Gud, hvilket er et grundlæggende træk i al sand profetisk tale.

Gud lader sit ord komme gennem den profetiske ånd for at drage os tilbage, hvis vi er på vej væk, opmuntre os til at komme nærmere til Ham for trøst og opbyggelse og opmuntre os til at gå nye skridt med Ham.

Profetien har altid et aktuelt budskab til een eller flere, evt. til hele Guds folk på et sted eller over et helt land. Stort set indeholder al profeti noget fremtidigt i sit budskab, der gør, at den/de, der føler, at budskabet er til dem, kan se tilbage på det senere - ofte efter helt at have glemt det - og så takke Gud for Hans ord.

2

Profetiens stilling og funktion

I Gl. Testamente møder vi de markante profetskikkelser, hvor det at være profet eller profetinde klart er et kald og en udvælgelse fra Gud til at leve det overgivne, hellige liv tæt på Gud, der gør det muligt at være Hans talerør overfor Hans folk.

Også i Det Nye Testamente møder vi profeten. Vi kan læse om de tjenester, Jesus gav sin menighed for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegering for Herren. Her tales der klart om apostle, **profeter**, evangelister osv. (Ef. 4, 11-12).

I 1. Kor. 12, 10 læser vi om **gaven til at tale profetisk**, og dette er **noget helt andet end at være profet**.

At tale profetisk - at have den profetiske ånd - er en væsentlig nådegave fra Herren, idet mange af de trøste- og opbyggelsesord, der kommer i en aktuel situation, gives gennem den profetiske ånd. Gaven at kunne tale profetisk - eller med visdom eller kundskab - er så tæt beslægtede, at det kan være vanskeligt at skelne mellem dem, og ofte vil det kun have teoretisk - næsten ordkløverisk - formål at prøve at sondre, om det nu var profetiens ånd, visdoms-

er ægte og naturlig. Her påhviler det menighedens ældste at skelne mellem ægte henrykkelse, som af og til kommer over et menneske, og så en profeti, som er fremført på en religiøs facon, hvilket let giver et forkert indtryk.

Profetiernes indhold må naturligvis heller ikke afvige fra skriften, ligesom menighedens ledelse **skal** have tillid til den, der profeterer, ellers må de bede vedkommende om at standse.

Et af de områder, hvor denne profetiform er særlig farlig, er i mindre grupper, hvor lederen ofte ikke har den nødvendige bedømmelse og autoritet til at holde en 'udvikling' på plads efter Guds ord. Det er de steder, hvor den falske profeti bliver brugt til at binde nogle til 'profeten' og straffe andre, der ikke tror, det er et ægte profetisk ord fra Gud. Hvor noget sådant opstår, må man lægge det frem for kristne, der kan bedømme det ud fra Guds ord, og så - på baggrund af deres bedømmelse - bede vedkommende tie. Når denne fremgangsmåde bliver mødt med indvendinger fra 'profeten' og dennes tilhængere, som vil sige, at disse dybe hemmeligheder ikke egner sig til at lægge frem offentligt, så afvis budskabet. **Profeti, der ikke vil lade sig bedømme, er ubibelsk!**

Det samme møder vi der, hvor profeten Natan står overfor kong David og viser ham, hvordan Gud ser på Davids handlemåde i forholdet til Batseba. Det er helt sikkert, at ingen af profeterne - hverken Jeremias eller Natan - har været begejstrede for at gå med ordet fra Gud, fordi det altid indebærer en risiko for profeten, i blideste fald kunne han blive hånet, i værste fald kunne det koste ham livet. At Gud også giver sine tjenere, profeterne, sit budskab på andre måder end gennem Ordets inspiration, ser vi eksempelvis hos profeten Ezekiel i Ez. 37, 1-14 om de døde ben i ørkenen, hvor profeten oplever en profetisk flytning ud i ørkenen og så senere kommer med budskabet til folket.

Et af de grundlæggende åndelige krav til profeten er en ubetinget lydighed **mod** og en fuldstændig afhængighed **af** Gud. Det er netop det, vi fornemmer gennem hele Bibelen: at troskaben og lydigheden mod Gud er den grundpille, der giver profetierne deres troværdighed.

Vi ser altså, at der ingen tvang er i Guds virke gennem profeterne. I deres samvær med Gud får de at vide, hvad deres opgave er. Ja, som før nævnt, får de en indsigt i Guds planer, som måske først skal åbenbares meget senere, - og så måske endda af en helt anden profet. Profeterne er selvstændige, levende mennesker, der røgter deres kald og tjeneste. Deres vilje, indsigt og deres forstand er stillet til rådighed for Gud. Ikke sådan at forstå, at de bliver viljeløse slaver. Tværtimod er det sådan, at de med hele deres personlighed lever et meget intimt liv sammen med Gud.

Det er spændende at se i Det gamle Testamente, hvordan Gud kalder disse farverige skikkelser på kritiske tidspunkter i Israels historie, hvor advarslerne skulle fremføres, så det ringede for folkets øren. Desværre var der altfor ofte døde øren dengang - som nu. Ser vi på en lille oversigt, kan vi se samfundsudviklingen afspejlet i

profettyperne.

Amos: Religiøs formalisme + velstand ledte tilsammen til socialt forfald og uhæmmet livsudfoldelse (Amos 3, 15 og 4, 4-5; 2, 6-8).

Hoseas: De etablerede samfundsformer opløses og afgudsdyrkelsen tager til (Hos. 4, 1-10).

Esajas: talte til et folk, der ifølge Guds vurdering var kommet så langt fra Ham, at de ikke kunne vende om og derfor dømte sig selv til fortabelse (Es. 6, 9-13).

Jeremias: taler Guds ord om omvendelse og om tro på Israels Gud midt i Jerusalems døds kamp.

Ezekiel: taler Guds ord til folket ind i chocktilstanden i landflygtighedens første tid.

Sådan kunne listen fortsætte op igennem Det nye Testamente og videre ud i menighedens tidsalder, hvor enhver vækkelse har været startet af en profet, der har fået et kald fra Gud.

3

Profetiens formål og udfoldelse!

Menighedsprofetien til formanig, vejledning og opmuntring

Den form for profeti, de fleste kristne kommer i berøring med, er det, vi kan betegne som menigheds-profetien. Det vil jeg definere som det Guds ord, der tales gennem åndsinspiration til trøst, formanig og opbyggelse med hovedvægten på den aktuelle situation for de tilstedeværende i menighedsforsamlingen. Det er klart, at der også i den forbindelse kan blive talt om nye veje og nye skridt for forsamlingen, såvel som der også kan lyde et revselsens ord. Denne form for profeti kan Helligånden godt forberede igennem lang tid i det menneskes sind, der skal komme med den, men det almindeligste er et åndsinspireret budskab. Det er også den form for profeti, Paulus taler om i 1. Kor. 14, 29-32. Det er i denne sammenhæng, at mennesker, der har fået profetiens nådegave, kan begynde at 'øve sig', fordi også det at tale det inspirerede ord kræver en portion frimodighed, og den trives bedst i en tryk atmosfære. Det samme profetiske

ord møder vi i forbønssituationer, hvor der kan komme både visdoms- og kundskabsord - samt profetiske hilsener fra Herren til det enkelte menneske.

1. Kor. 14, 1 siger "*Hig efter kærligheden og stræb efter de åndelige gaver, især at tale profetisk.*" Der skal ikke være nogen gruppe af åndsfuldte kristne, uden at den profetiske ånd kan få lov til at flyde. Det er et legitimt ønske, ifølge det lige anførte skriftsted, at bede om og længes efter at måtte få del i nådegaven. Netop i små grupper, hvor der er en gensidig tillid, vil bønnesvaret have let ved at komme frem og den eller de personer, der fornemmer nogle ord i deres indre, må tage mod til sig og udtale dem. Den øvrige gruppe kan så hjælpe og støtte vedkommende ved opmuntring, vejledning og bedømmelse. Ud fra dette vil vedkommende selv lære at bedømme, hvornår det er Hel- ligåndens inspirerede ord, og hvornår det er menneskets egen lyst til at sige noget, der driver ordene frem. Ved en kærlig vejledning og bedømmelse vil det menneske, der fungerer i nådegaven, selv lære at vurde-re, hvad der er fra Gud, og hvad der er rent menneskeligt, og dermed vokse til en stor præcision i fremførelsen af det profetiske ord. Når øvelsen i at høre, hvad der er fra Herren, vokser, vil tilliden til budskabet hos dem, der hører det, også vokse, og det kendskab nådegavens bærer får til sig selv i den profetiske situation kan fuldt ud sammenlig-nes med et filter på vandhanen, der fjerner alle urenheder, men der kan som bekendt ikke fjernes mindre urenheder end hullerne i filtret tillader.

Ud fra 1. Kor. 3, 1-2 og Hebr. 5, 13-14, som begge taler om vækst i Kristus, og især det sidste taler om "*. . . gennem brugen at få sanserne opøvet til at skelne mellem godt og ondt,*" kan det kun virke som en opmuntring til at gå videre i brugen af den profetiske nådegave, hvad enten det er tale, visdoms- eller kundskabsord. (De bibelske kriterier for bedømmelse vil blive omtalt senere).

Den fremadskuende profeti

Når der tales om fremadskuende profeti, tænkes der som regel på de profetiske udsagn - især i Det gamle Testamente, og der er to områder, der er særlig iøjnefaldende i denne form for profeti, og det er udsagnene om Jesus, Hans fødsel, tjeneste, død, opstandelse og genkomst. Det andet store område er den israelske nationalstats ophør, adskillelsen (disporaen) og genoprettelsen af staten Israel. Alt sammen er det profetier, vi har set opfyldt. Nogle af de vigtigste endda for øjnene af os.

En nytestamentlig profeti - af fremadrettet karakter - har vi i Åbenbaringsbogen. Den ikke alene taler om de sidste tider, men allerede på den tid, da apostelen og profeten Johannes fik sit syn, var den aktuel og talte formaning, omvendelse og nyt liv med Herren til de menigheder, der er omtalt i sendebrevene i kapitlerne 2 og 3. Det er profetiske ord, der til enhver tid har været aktuelle for Guds folk. Som det fremgår af kap. 10, 4, så får profeten del i nogle af Guds hemmeligheder, som **ikke** må bringes videre. Det samme møder vi hos Paulus i 2. Kor. 12, 4. Da han var borttrykket til Himlen, hørte han uudsigelige ord, som det ikke er et menneske tilladt at udtale.

Vi kan altså med klar nytestamentlig begrundelse fastslå, at profeterne står i et særligt forhold til Gud.

1. fordi de er meddelagtige i Guds hemmelige planer.
2. fordi de er sendeud fra Gud, når Guds folk skal advares (vægtertjenesten), og når Gud ønsker at sætte sit folk i bevægelse i en ny retning for at endnu en facet i Guds fylde kan blive synlig for Hans folk.

Gud omtaler profeterne som sine tjenere. Et eks. ser vi i Jer. 7, 25, og i Matt. 10, 41, hvor Jesus taler om, at den, der tager imod en profet, fordi han er profet, skal få en profets løn. Det er også det princip, vi møder i Kong. 17,

10-24 om enken, der tager mod en profet (Elias). Hun og hendes søn overlever hungersnøden.

Den personlige profeti

Et klart eksempel på personlig profeti finder vi i 2.Kong. 9, 1-11, hvor hærføreren på Guds bud, gennem en profet, bliver salvet til konge over Israel. Ellers møder vi de personlige profetier i både Mosebøgerne og i de historiske bøger. Ligeså møder vi den personlige profeti i nyttestamentlige sammenhænge, og det ville være muligt at drage alle de skriftsteder frem, hvor Jesus kommer med personlige profetier eller virker profetisk, men jeg vil hellere tage et par andre situationer frem fra Ny Test. for at belyse, at personlige profetier er bibelske - også når de taler meget konkret og direkte ind i menneskers situation.

I Ap. G. 20, 23 taler Paulus om, hvordan Helligånden vedvarende fortæller ham, hvad der venter ham. Og i kap. 21, 10-11 kommer profeten Agabus, som vi også møder i kap. 11, 28, og han bekræfter ved en handlingsprofeti, hvad Paulus vidste i forvejen.

I Ap. G. 13, 2 bliver Paulus og Barnabas kaldet til tjeneste ved profetisk udsagn ved Helligånden, og i samme kapitel v. 10-11 er det Paulus, der får profetisk indsigt, og han afslører troldmanden Elimas samt udtaler domsord over ham.

Når vi læser Ap. G. 5, 1-12 føler vi netop den profetiske indsigt og frimodighed og det tætte liv med Jesus, der giver Peter den åndelige styrke, der skal til for at udtale domsord over Ananias og Safira.

At profetordet er noget, der skal tages alvorligt, fremgår af 1. Tim. 1, 18 og 4, 14, hvor Paulus i sit opmuntringsbrev til sin unge ven Timoteus først henviser til nådegaven, der er givet ham profetisk, og siden opmuntres han i brevet til at øve sig i brugen af nådegaven. Herved styrkes

Timoteus i, at han har fået sin nådegave ved profeti sammen med håndspåbyggelse.

I dag møder vi en opblussen af den personlige profeti i en meget kontant og konkret form, hvor det profetiske ord lyder til enkeltpersoner til formaning, opbyggelse og kald til tjeneste. Det er ikke noget specielt dansk fænomen, men det er en bølge af Guds Ånd, der bevæger sig ud over store dele af verden. Det, der sker, er en kaldelse af ganske 'almindelige' mennesker, som hidtil har haft den 'eksklusive' opgave i Kristi Legeme at være 'hellige bænkevarmere', som det hedder med et halvironisk folkekirkeudtryk. Det er nyt, at et profetisk ord kommer på den måde, hvor det rejser mennesker op og kalder dem til en tjeneste, de skal forberede sig på at træde ind i på et eller andet tidspunkt. Det profetiske kald kan ikke stå alene, men det skrives der mere om under "modtagelse af profeti".

Det er ikke noget nyt, at mennesker bliver bekræftet i eller kaldet til en særlig opgave. Det har været kendt gennem hele Ny Testamente, og især er det blevet aktuelt gennem den Helligåndsvækkelse og udgydelse, der startede omkring århundredskiftet, og som er fortsat op gennem den karismatiske bevægelse med al den velsignelse, det profetiske ord kan bringe med sig, men også med alle de risici, det rummer for fejl, for frustration og for forvirring, ja, helt til forførelse, når vi som Guds Folk ikke ved, hvordan vi skal bedømme profetien og profeter - og hvordan vi skal reagere og måske handle på det profetiske ord. Var det så ikke nemmere og sikrere at bede profeter og mennesker med profetisk gave at tie - eller helt undlade at reagere på profetier? Det ville være en løsning, og det er præcist det, der skete i løbet af de første århundreder! Profetien blev devalueret, dels p.g.a. falske profetier, dels på grund af en forkert reaktion og handling fra modtagerne af profetier. Resultatet blev, at læren trådte des stærkere frem, også fordi man i det havde

noget solidt gennemprøvet man kunne holde fast ved. Det, der opstod, var i virkeligheden et modsætningsforhold mellem lære og profeti, hvilket særligt gav sig udslag i mere officielle kirkesystemer.

Hvor Helligånden har fået lov at virke frit, har profetien altid haft sin plads. Profetien er en gave fra Gud til sit folk og er tæt knyttet til Helligåndens virke, hvilket klart fremgår af Joel 3, 1 og Peters pinseprædiken i Ap. G. 2, 17-18, hvor det indgår som en forjættelse, at Guds folk igen skal tjene profetisk. Da det er Guds mening, at vi skal kunne tjene profetisk, så lad os lære de bibelske principper for bedømmelse af profeti og for handling på det profetiske ord, så vi kan vokse til modenhed i Kristus og ophøre med at flakke rundt som forvildede børn.

4

Profeten skal prøves

Først vil vi se på den profetiske tjeneste, hvor profeten får del i Guds hemmeligheder og af Herren bliver brugt til at udstikke nye skridt og nye veje for Guds folk. Dette er bibelsk og begrundet i Guds ord. Det, vi møder, er en videreførelse af Jesu ord i Johs. 16, 13: *“Men når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden, thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer.”* Det er det, der sker, hver gang menigheden opdager - eller genopdager - en ny facet i Guds ord. Vi ser tydeligt forvandlingen, der skete, da Luther genopdagede sandheden om at blive ‘retfærdiggjort ved tro’ (Rom. 3, 21-27). Det samme mønster ser vi videre i kirkehistorien ved de store vækkelser.

Nu vækker nye skridt altid modstand i en eksisterende menighedsstruktur - både læremæssigt, opbygnings- og ledelsesmæssigt. Det betyder **ikke altid**, at de mennesker, der protesterer og siger, at de nye syn på bibelske sandheder er forkerte, ikke er helhjertede kristne med en ægte tro på Jesus, men menneskeligt er vi meget tilbøjelige til at holde os til det gammelkendte og sige, at vi har alt det, vi har brug for, så de, der vil noget nyt, er enten forførelere

eller sværmere. Ofte møder vi den holdning, der siger: "Dette kan ikke være fra Gud, for det stemmer ikke med min teologi!"

Hvordan bedømmer vi så en profeti?

1. Vi må begynde med at bedømme profeten ud fra, om han er en tjener i Ånd og Sandhed, og her kommer 'gaven til at kunne bedømme ånder' i funktion. Det er en gave, der ofte er forbundet med profetisk tjeneste, netop fordi profeter skal bedømme profeter og deres budskab. Herunder er det også en væsentlig faktor, om profeten lever et helligt og etisk rigtigt liv, og hvis det ikke er tilfældet, så kan man godt lægge profetien til side. Det gamle Testamente er fyldt med advarsler mod falske profeter, der profeterer for at få ære og penge (f. eks. Mika 3, 5).

2. Det næste grundlag for bedømmelse er indholdet i profetien. Når profetien, som er fremført af en kaldet profet, taler om nye skridt, så må vi være meget lydhøre overfor budskabet og ikke umiddelbart afvise det, fordi det ikke stemmer med de gængse meninger. Når vi har bedømt profeten til at være af Ånd og Sandhed, så må vi også være villige til at foretage en bedømmelse af vort teologiske eller dogmatiske trosgrundlag og bede om klarhed over, om vi har bygget mure ved hjælp af vanetænkning og traditioner, således at den sunde lære ikke mere står alene, men er blevet garneret med fortidens læresætninger. Vi kender alle til den karismatiske bevægelse i Danmark, hvor det profetiske ord talte om ny indsigt og ny forståelse af en svunden dimension i Guds ord. Den karismatiske bevægelse voksede, og Gud bekræftede med tegn og undere, at vækkelsen var fra Ham. Skulle vi have bedømt

denne Helligåndsvækkelse ud fra fortiden og den traditionelle tænken, så skulle der have været en langt større afvisning af Helligåndens udgydelse end der faktisk blev, selvom der er store grupper i vort land, som tager afstand fra vækkelsen og de mennesker, som Gud har kaldt på igennem den.

Afviger profeten fra den sunde lære, da afvis ham, men afviger han fra traditioner og normer, så vent og bed.

Når vi skal vente, er det, fordi det bibelske princip er, at på to eller tre vidners udsagn skal en sag afgøres (5. Mos. 17, 6; Matt. 18, 16; 1. Tim. 5, 19).

Gud virker ud over hele jorden, og vi vil, hvis profetordet er sandt, møde det igen og igen fra helt - af hinanden - uafhængige kanaler. Det er en væsentlig del af Helligåndens åndelige netværk, at det samme budskab lyder mange steder på een gang for at give bekræftelse og gennemslagskraft. Netop budskabet om Guds kald til enkeltpersoner, mænd og kvinder, har jeg igennem de sidst par år mødt forskellige steder. Første gang var på en forbønsrejse til Island, hvor to forkyndere af hver sin nationalitet havde personlig profeti med kald til tjeneste m.m. og talte direkte til personer i forsamlingen. Den første gang jeg hørte det, blev jeg forskrækket og spurgte mig selv, om det kunne være rigtigt, at åndelig umodne, uvidende personer kunne blive kaldt til tjeneste på denne måde, indtil alle, der havde fået et profetord om tjeneste blev kaldt sammen, og hvadenten de i forvejen havde kald og tjenester, eller de var helt nye, så fik de en grundig belæring om at vente og søge Gud, læse, bede og vokse, indtil vejene **åbnede sig**. Da der iøvrigt var profeter og mennesker med bedømmelsens gave med på holdet, kunne jeg trygt lægge mine spekulationer væk og sige: "Tak, Herre, for nye underfulde skridt!"

Den næste gang, den samme form for profeti dukkede op, var i forbindelse med den svenske evangelist Roger

Larssons forkyndelse, og endelig begynder vi nu at møde det i vort eget land.

Når vi benytter det bibelske princip 'på to eller tre vidners udsagn' for bedømmelse i situationer, hvor vi er i tvivl, eller bare lidt usikre, så forhaster vi os ikke, og vi får blikket rettet mod Jesus, fordi vi bliver nødt til at søge Ham, og dermed får vi også blikket drejet væk fra profeten, hvilket er en væsentlig faktor, da hans væsen og væremåde kan være en del af vort bedømmelsesgrundlag.

Endelig kan en sand profet kendes på, om profetien går i opfyldelse, om han samtidig peger på Jesus og ikke på noget andet eller nogen anden (5. Mos. 13, 1-6).

Menighedsprofeti - hvordan reagerer vi på den?

Denne form for profeti fremføres oftest som et direkte åndsinspireret budskab til forsamlingen som helhed eller til enkelte i forsamlingen. Her har vi ordene fra 1. Kor. 14, 29 om, at andre med samme nådegave skal bedømme det, og er der ikke andre, så må menighedens ældste udøve den nødvendige bedømmelse. De fleste af den slags profetier taler trøst og opbyggelse, og når indholdet er bibelsk rigtigt, behøver man ikke at skride ind, selvom det bedømmes til at være fra personen selv. Her hjælper samtale, forbøn og undervisning - alt sammen i kærlighed - så menigheden en dag har en medarbejder med en sand profetisk nådegave.

En profeti bliver hverken rigtigere eller mere forkert af at blive fremført i et hysterisk, forskruet stemmeleje eller ved anden form for selv fremkaldt religiøs misforståelse. Paulus advarer mod at bruge tungetalen offentlig, 1. Kor. 14, 23, fordi fremmede og evt. nye i menigheden kan blive forskrækkede og føle sig skræmt væk. Noget af det samme kan gælde, hvis ikke måden en profeti bliver fremført på

er ægte og naturlig. Her påhviler det menighedens ældste at skelne mellem ægte henrykkelse, som af og til kommer over et menneske, og så en profeti, som er fremført på en religiøs facon, hvilket let giver et forkert indtryk.

Profetiernes indhold må naturligvis heller ikke afvige fra skriften, ligesom menighedens ledelse **skal** have tillid til den, der profeterer, ellers må de bede vedkommende om at standse.

Et af de områder, hvor denne profetiform er særlig farlig, er i mindre grupper, hvor lederen ofte ikke har den nødvendige bedømmelse og autoritet til at holde en 'udvikling' på plads efter Guds ord. Det er de steder, hvor den falske profeti bliver brugt til at binde nogle til 'profeten' og straffe andre, der ikke tror, det er et ægte profetisk ord fra Gud. Hvor noget sådant opstår, må man lægge det frem for kristne, der kan bedømme det ud fra Guds ord, og så - på baggrund af deres bedømmelse - bede vedkommende tie. Når denne fremgangsmåde bliver mødt med indvendinger fra 'profeten' og dennes tilhængere, som vil sige, at disse dybe hemmeligheder ikke egner sig til at lægge frem offentligt, så afvis budskabet. **Profeti, der ikke vil lade sig bedømme, er ubibelsk!**

Den personlige profeti

Når vi hører forskellige profetiske budskaber, eller ved forbøn får et profetisk ord til vores situation, eller vi modtager en profeti, som bliver stilet direkte til os, sker det ofte, at det er et svar på bøn, og det netop var de ord, der løste op for en situation. Her forudsættes det selvfølgelig, at de øvrige faktorer omkring både profet eller 'bæreren' af profetisk gave og dets indhold er i orden. Når det er tilfældet, er der kun tilbage at sige tak og tage det til sig. Er der tvivl om, om det nu også er rigtigt, så lad det ligge og bed om bekræftelse på budskabet. Slap dernæst af og vent! Den værste situation, vi kan lade os drive ud i, er en presset og stresset situation, fordi vi så er ude af stand til at bedømme noget ud fra bibelske betingelser, og alt, hvad der sker omkring os, kan vi let tage til os som 'ledelse'.

Her kan vi kun søge dybt ind for Guds ansigt og bede om vejledning. Når freden sænker sig - i kraft af, at Gud har hånd om situationen, så kan vi begynde at lede efter Guds svar på problemet.

Tit og ofte lyder svaret: VENT!

Et af de mest anvendte bedømmelsesgrundlag er: Jeg **føler**.... Jeg har **fred i**...., men personlig vil jeg advare meget stærkt imod at dømme og/eller handle ud fra 'jeg føler'-grundlaget.

Der er en uendelig forskel på, at 'føle' og så at have en Åndens overbevisning. Det er et af de vanskeligste steder i os selv at skelne rigtigt.

Der er forskellige reaktionsmønstre på de forskellige former for det personlige profetiske budskab:

1. Den personlige profeti som bekræftelse:

I de situationer, hvor vi skal handle på det profetiske ord, vil der altid forud været gået en tid med bøn og afventen,

og før vi kan handle, må vi se, at omstændighederne har lagt sig tilrette.

2. Det profetiske ord til formaning:

Dette kan komme udelukkende som en advarsel fra Gud om at se alvorligt på sig selv og sit åndelige/'normale' liv, men det kan også være noget af indholdet i en profeti, som omhandler andre områder.

Under alle omstændigheder er det det vanskeligste budskab at modtage, - og så er det tilmed det nødvendigeste. Lad være med at bortvise det!

Tag det op i bøn og søg Gud for, hvad det er, Han vil have gjort op med, **og gør det!** Lad være med at bortvise det med henvisning til de andre, der er meget værre og som ikke har fået noget formaningsord. Vi har kun ansvar for vor egen handlemåde og vor egen reaktion. Vi har ikke ansvaret for, 'om det nu ikke var en anden, der skulle have haft det formanende profetord.' Det er en sag mellem profeten og Gud. Når der intet bibelsk er at udsætte på profet eller budskab, så må det ikke afvises, men tages op.

Det profetiske ord om nye opgaver, evt. kald til ny tjeneste:

Her møder vi det vanskeligste profetord at administrere. Årsagen til det skyldes ofte, at vi har en rest af stolthed og selviskhed i os, som endnu ikke er blevet korsfæstet. Det er så nemt, når ordene om opgaven og tjenesten lyder, at iklæde det hele vor egen fantasi's gyldne pragt og så begynde at handle ud fra dette.

Lad os tage et eksempel: Der lyder et profetisk ord til et menneske: "Jeg vil sætte dig til lærer for Mit folk!"

1. Profetien siger intet om, hvorvidt det er Guds folk i Danmark eller Guds folk i en lokal bedegruppe. Gud bruger de samme ord for den samme tjeneste, uanset om den er lokal, national eller international. Der er ingen forskel på velsignelsen over tjenesten, om den er lille eller stor.

Det er trofastheden og lydigheden i tjenesten, Gud ser på. Vær derfor klar til at begynde at tjene på det nærmeste sted, **når Herren åbner døren!**

2. Profetien siger intet om, hvornår tjenesten skal begynde. Også her møder vi en af kilderne til mange fejl og frustrationer, idet det er Gud, der bestemmer såvel tid som sted - og ikke profetimodtageren. "Jamen, er der da slet intet, **jeg kan gøre?**" Jo, begynd at forbered tjenesten! Her er der tale om et kald til at være lærer, så intensivér bibellæsningen og bønnerne, for ingen kan være lærer uden et meget grundigt kendskab til Guds ord, og bed om vejledning til at finde de rigtige supplerende bøger, som kan udruste til netop den tjeneste. **Og vent så!**

Forud for enhver opfyldelse af profetiske kald og løfter, går der en forberedelsens tid. Denne kan karakteriseres som 'perioden, hvor alt, hvad der kan gå galt, går galt. Det er som om profetordene og løfterne er forsvundet ud i den blå luft. Det skal vi ikke forundre os over, da det er bibelsk, og vi ser Jesus gå foran og vise vejen gennem denne periode. Vi kan læse Matt. 4, 1-11 om fristelsen i ørkenen og Jesu ord: "Der står skrevet!" Det er vor tillid til Guds ord, der står prøve. Hver gang det sker, virker det helliggørelse, og gennem vanskelighederne bringer det os ud i situationer, der skal afsløre, hvorvidt vi er modne til at gå ud i udførelsen af profetordene.

Denne periode af afventen og helliggørelse møder vi også hos Paulus, der efter sin omvendelse må drage ud i ørkenen og dér lære at leve med sit nye forhold til Jesus Kristus. I **sin** time kalder Gud ham, og lader Helligånden sige: "Udtag mig Saulus og Barnabas" (Ap. G. 13, 2).

Det er denne venten på Guds startssignal, vi er nødt til at gå igennem, hvis vi vil virke under Hans velsignelse.

Forvirring!

Et af de største problemer, vi møder i forbindelse med personlig profetis kølvand, er forvirring. Man kan blive forundret over, at det gudgivne, profetiske ord kan være årsag til forvirring, og det er da heller ikke dét, der sker, men det er i første række den menneskelige natur og i anden række djævelen, der spiller os et puds.

Hovedproblemet i den menneskelige natur er den altid nærværende 'gør det selv' mand eller kvinde, der forsøger at fortælle os, at løsningen på vore spørgsmål/problemer ganske enkelt er det, vi har mest lyst til. Lad os prøve at se på et eksempel: Et menneske har vanskeligt ved at komme ind i et modent, veldisciplineret åndeligt liv med Jesus og får - efter at være begyndt at have fællesskab med åndeligt voksne, der er i stand til at hjælpe det - en profetisk bekræftelse på, at den vej, han/hun er på, er den rigtige for ham/hende og vil lede til åndelig vækst og til frihed i Jesus Kristus.

Nu kræver enhver åndelig vækst helliggørelse, og det er ensbetydende med, at vi skal korsfæste vor menneskelige natur for at få plads til noget mere af det nye menneskes natur. Denne proces kan være temmelig pinagtig, og går **altid** ud over 'gør det selv mennesket'. Det er derfor vi oplever kødets protester mod helliggørelse.

Har man så oven i købet en portion selvmedlidenhed, så er det nemt, når man er sammen med andre kristne, der ikke kender en, at beklage sig og derved samle sig lidt ynke og medlidenhed. Desværre kan medlidenheden ofte glide over i en sjælelig betragtning, og i stedet for en åndsfyldt vejledning om at holde sig til afmærkede veje, fremkommer

der råd og sjælelig fødte profetier, der, på trods af deres velmente hensigter, ikke er fra Gud. Dette skaber forvirring, og forvirring er desværre en ret almindelig tilstand blandt umodne kristne.

Gud er ordenens Gud - ikke forvirringens Gud. Når mennesker søger råd og er i tvivl om de skridt og valg, de har truffet, og som er blevet profetisk bekræftet, så må rådgiveren kontrollere om de bibelske regler for profeti og profetifremførelse er i orden og så afholde sig fra at give modstridende råd, hvilket desværre er ret almindeligt, fordi tilliden til andres bedømmelse og vejledning desværre ofte kan ligge på et meget lille sted.

Gud give os nåde til at turde høre, hvad Ånden siger, og så rette os efter det.

De mennesker, der kommer ind i disse konfliktsituationer, må huske, at uanset hvilken form, kald til tjeneste, opmuntring, formaning, revselse, det profetiske budskab har, så er det altid ledsaget af et kald til helliggørelse, og helliggørelse medfører altid omvendelse og ofte smerte.

Lad os fastslå et par enkle regler for personlig bedømmelse: Det ikke er vore følelser, og ikke de øjeblikkelige vanskeligheder, der er bestemmende for, om ordet er fra Herren, men udelukkende den bibelske vurdering af budskabet, der er gældende. Kunne disse principper trænge igennem, så ville forvirringen forsvinde og et væsentligt arbejdsgrundlag for djævelen ville være fjernet.

Spørgsmål til eftertanke

Under arbejdet med at skrive dette hæfte er der kommet en række overvejelser ang. den praksis, der finder sted i mange karismatiske sammenhænge med hensyn til nådegaverne og forbøn for nådegavetildeling til den enkelte. Jeg vil gerne dele disse overvejelser i håb om, at de må give anledning til eftertanke og bøn, således at der må fremkomme en bibelsk rigtigere praksis på dette område. Af hensyn til det skrevnes omfang vil jeg holde mig til hæftets tema og beskæftige mig med den profetiske gave, selvom problemstillingen er den samme ved forbøn for de øvrige nåde-gaver.

I 1. Tim. 5, 22 læser vi *“Lad ingen håndspålæggelse ske overilet, og gør dig ikke selv medansvarlig for andres synder; bevar dig selv ren.”*

Ud fra den sammenhæng verset står i, er det tjeneste i menigheden, der er tale om. Ansvar for de personer, der blev indsat under håndspålæggelse, påhvilede den/de, som bad for vedkommende. Det var og er derfor nødvendigt at have kendskab til de mennesker, der bliver indsat, samtidig med at Helligåndens vejledning er en væsentlig del af bedømmelsesgrundlaget. Ap.G. 13, 2-3: *“Og medens de nu holdt gudstjeneste og fastede, sagde Helligånden: “Udtag mig Barnabas og Saulus til den gerning, jeg har kaldet dem til.” Så fastede de og bad og lagde hænderne på dem og lod dem drage af sted.”*

I 1. Tim. 4, 14 skrive Paulus: *“Forsøm ikke at bruge den*

nådegave du har, den, som blev givet dig ved profeti og med håndspålæggelse af ældsterådet." Af dette vers fremgår, at Timoteus havde modtaget sin nådegave under forbøn og ved et profetisk budskab. Når Paulus på denne måde refererer til denne hændelse, viser dette os vigtigheden af andres forbøn og håndspålæggelse i forbindelse med modtagelsen af nådegaven.

I 1. Kor. 12, 7 læser vi om, ". . . at Helligånden efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave." Af og til kan man møde det udsagn, at vi jo bare kan bede om en hvilken som helst nådegave til hvem som helst, 'for det er jo Helligånden, der styrer tildelingen.' Det er denne praksis, samt det almindelige forekommende kald på stævner, bibelcampings m.m. om at komme frem til forbøn for nådegaver, der kan forekomme forkert - set med mine øjne. Har vi et medansvar, når vi beder for mennesker i disse situationer?

Jesus pointerer gang på gang i evangelierne betydningen af *vor* bøn.

Paulus taler om, at Timoteus har fået sin nådegave i forbindelse med bøn, profeti og håndspålæggelse. Her er der udtrykkelig tale om *nådegave* - ikke en indsættelse til tjeneste, men en udrustning med nådegave til at tjene.

Svaret på det tilsyneladende modstridende i de to skrift-afsnit, om Helligåndens suveræne tildeling af nådegaver og vort medansvar, når vi beder for nådegaver, siger - så vidt jeg forstår - at *vor* bøn har en udløsende kraft på Helligåndens tildeling.

Hvad er det, vi har ansvar for:

1. At høre Helligåndens røst, når vi skal bede.
2. Vide, at det menneske, vi skal bede for, er en ærlig kristen, der ønsker at tjene med nådegaven og ikke bare har brug for den for at styrke sig selv.
3. Medvirke til at vedkommende modtager bibelundervisning om brugen af nådegaver og om det at tjene.

For at dette kan lade sig gøre, er det nødvendigt, at mennesker bliver bedt for af dem, der kender dem og har kærlighed og tillid til dem.

Imidlertid virker Guds Hellige Ånd også på en anden måde, idet mennesker spontant - af Helligånden - bliver udrustet med nådegaver, som begynder at fungere der, hvor behovet for tjeneste er til stede. Hvis de personer, der er udrustet på denne måde, måtte føle en længsel efter det, kan de få modne kristne til at bede for dem og velsigne dem i brugen af deres nådegaver. Dette sker som stadfæstelse på baggrund af nådegavernes frugter.

